

Who cast that first fateful tomato that started the La Tomatina revolution? The reality is no one knows. Maybe it was an anti-Franco rebellion, or a carnival that got out of hand. According to the most popular version of the story, during the 1945 festival of Los Gigantes (a giant paper mâché puppet parade), locals were looking to stage a brawl to get some attention. They happened upon a vegetable cart nearby and started hurling ripe tomatoes. Innocent onlookers got involved until the scene escalated into a massive melee of flying fruit. The instigators had to repay the tomato vendors, but that didn't stop the recurrence of more tomato fights—and the birth of a new tradition.

چه کسی اولین گوجه فرنگی سرنوشت ساز را پرتاب کرد که منجر به آغاز انقلاب "توماتینا" شد؟ راستش را بخواهید، هنوز کسی نمی داند. شاید نتیجه ی یک شورش ضد فرانکوویی بوده باشد یا تنها کارناوالی بوده که در آن اوضاع از کنترل خارج شده است. بر طبق پذیرفته ترین روایت، در طی جشنواره ی لس هیگانتس (رژه ی نمایشی بزرگ عروسک های پاپیه ماشه) در سال ۱۹۴۵ برخی از افراد محلی بر آن شدند تا برای جلب توجه یک بز بزن به راه بیندازند. از قضا در همان نزدیکی به یک ارابه ی سبزی فروشی برخورد کردند و شروع کردند به پرتاب گوجه فرنگی های رسیده به سمت یکدیگر. ناظران هم بی خبر از همه جا وارد ماجرا شدند تا اینکه کار تا حد محشرعظیمی از میوه های پران بالا گرفت. آشوب گران می بایست غرامت میوه فروشان را بدهند، اما این مساله هم نتوانست جلوی درگیری های بیشتر از این قبیل و در نهایت زایش سنتی جدید را بگیرد.

Fearful of an unruly escalation, authorities enacted, relaxed, and then reinstated a series of bans in the 1950s. In 1951, locals who defied the law were imprisoned until public outcry called for their release. The most famous effrontery to the tomato bans happened in 1957 when proponents held a mock tomato funeral complete with a coffin and procession. After 1957, the local government decided to roll with the punches, set a few rules in place, and embraced the wacky tradition.

از آنجا که مقامات دولتی از شدت گرفتن غیر قابل کنترل اوضاع هراس داشتند، در دهه ی ۱۹۵۰ ابتدا یک سری از ممنوعیت ها را وضع کرده و مدتی بعد آنها را تعدیل بخشیدند و در نهایت دوباره همان ممنوعیت ها را به اجرا گذاشتند. در سال ۱۹۵۱ افراد محلی که از قانون سرپیچی نمودند به زندان افتادند تا اینکه در نهایت به خاطر اعتراض مردمی آزاد شدند. مشهورترین بی اعتنایی به این ممنوعیت ها در سال ۱۹۵۷ به وقوع پیوست زمانی که مدافعین جشنواره توماتینا یک مراسم نمادین تدفین گوجه فرنگی همراه با تابوت و مشایعین برگزار کردند. بعد از سال ۱۹۵۷ دولت محلی تصمیم گرفت تا به خواست عمومی احترام بگذارد؛ تنها تعداد معدودی قانون تصویب نمود و این سنت دیوانه وار را پذیرفت.

Though the tomatoes take center stage, a week of festivities lead up to the final showdown. It's a celebration of Buñol's patron saints, the Virgin Mary and St. Louis Bertrand, with street parades, music, and fireworks in joyous Spanish fashion. To build up your strength for the impending brawl, an epic paella is served on the eve of the battle, showcasing an iconic Valencian dish of rice, seafood, saffron, and olive oil.

هر چند که پرتاب گوجه فرنگی نقش اصلی را در این رویداد بازی می کند، قبل از این مرحله به مدت یک هفته جشنواره های

متعددی برگزار می‌گردد تا اینکه سرانجام به نبرد نهایی ختم می‌شوند. یکی از این رویدادها جشن قدیسان حامی شهر بونیول (مریم باکره و لوئیس برتراند مقدس) است که با رژه‌های نمایشی خیابانی، موسیقی و آتش بازی به شیوه‌ی فرح‌انگیز اسپانیایی همراه است. پلوی اسپانیایی شکوهمندی در شب قبل از نبرد سرو می‌شود تا نیروی شرکت‌کنندگان برای شرکت در بلیشوی قریب الوقوع تقویت گردد؛ این پلوی مخصوص نشان دهنده‌ی غذای نمادین ولنسیایی متشکل از برنج، خوراک دریایی، زعفران و روغن زیتون است.

Today, this unfettered festival has some measure of order. Organizers have gone so far as to cultivate a special variety of unpalatable tomatoes just for the annual event. Festivities kick off around 10 a.m. when participants race to grab a ham fixed atop a greasy pole. Onlookers hose the scramblers with water while singing and dancing in the streets. When the church bell strikes noon, trucks packed with tomatoes roll into town, while chants of "To-ma-te, to-ma-te!" reach a crescendo.

امروزه آن جشنواره‌ی بی‌قید از نظم و قانون مندی خاصی برخوردار گشته است. برگزارکنندگان این جشنواره تا آنجا پیش رفته‌اند که انواع خاصی از گوجه‌فرنگی‌های بدمزه را برای جشنواره‌ی سالیانه پرورش داده و آماده می‌سازند. مراسم جشنواره در ساعت ۱۰ صبح آغاز می‌گردد، درست زمانی که شرکت‌کنندگان برای قاپیدن یک تکه گوشت که در بالای یک تیرک چرب و روغن مالی شده قرار داده شده است، با یکدیگر مسابقه می‌دهند. ناظران در حالی که به رقص و آواز خوانی مشغولند شرکت‌کنندگان در این مسابقه را با شیلنگ آب خیس می‌کنند. وقتی که صدای زنگ ناقوس کلیسا ظهر را اعلام می‌کند، کامیون‌هایی پر از گوجه‌فرنگی وارد شهر می‌شوند، و در این حین آوازخوانی "گو-جه، گو-جه" به اوج می‌رسد.

Then, with the firing of a water cannon, the main event begins. That's the green light for crushing and launching tomatoes in all-out attacks against fellow participants. Long distance tomato lobbers, point-blank assassins, and medium range hook shots. Whatever your technique, by the time it's over, you will look (and feel) quite different. Nearly an hour later, tomato-soaked bombers are left to play in a sea of squishy street salsa with little left resembling a tomato to be found. A second cannon shot signals the end of the battle.

آنگاه، با شلیک توپ آبی رویداد اصلی آغاز می‌گردد. این به عنوان چراغ سبزی برای شروع له کردن گوجه‌فرنگی‌ها و پرتاب آنها در یک جنگ تمام‌عیار به سمت دیگر شرکت‌کنندگان است. شرکت‌کنندگانی از قبیل پرتاب‌کنندگان دور برد، آدم‌کشان فاصله‌ی نزدیک و افرادی با پرتاب قوسی برد متوسط. روش شما هر چه باشد، وقتی که مبارزه تمام‌شود، ظاهر (و همچنین حال و هوای) کاملاً متفاوتی خواهید داشت. تقریباً یک ساعت بعد از شروع نبرد، پرتاب‌کنندگانی که غرق در گوجه‌فرنگی شده‌اند باقی‌مانده‌اند و بازی در دریایی از سس سالسای نرم جاری در خیابان و در این حین دیگر تقریباً چیزی شبیه گوجه‌فرنگی باقی‌مانده است. شلیک توپ دوم نشانه‌ی پایان مبارزه است.